

NEDERLAND

Bij de debatten in de Tweede Kamer over de huurverhoging bleken de meningen in enkele fracties nogal uiteen te lopen. Er was vooral kritiek op de looncompensatie. Er kwamen een paar amendementen, maar de regering wenste geen concessies te doen; zij legde zich slechts neer bij de aanneming van een amendement om de huren van bedrijfspanden maar met 15% te verhogen. Een ogenblik leek een kabinetscrisis mogelijk, toen er een tegenstelling bleek te bestaan tussen minister Zijlstra en zijn partijgenoten in de Kamer. De minister kon er echter op wijzen, dat het meningsverschil niet van principiële aard was en dat er na overleg met figuren uit het bedrijfsleven geen gevaar voor de prijsstabilisatie aanwezig was. De wet werd tenslotte z.h.st. aanvaard, waarbij de Staatkundig-Gereformeerden en de Communisten lieten aantekenen tegen te zijn.

Met een beroep op de noodzaak te bezuinigen deelde de regering aan Amsterdam mede geen steun te kunnen verlenen aan de bouw van de IJ-tunnel. Terwijl de Gemeenteraad besloot de tunnel uit eigen middelen te bouwen, interpelleerde het P.v.d.A.-lid Posthumus de regering. Daarbij bleken er aan regeringszijde ook ernstige technische bezwaren te zijn tegen de Amsterdamse plannen, terwijl het spel aan hoofdstedelijke kant niet erg tactisch bleek te zijn gespeeld. Het debat resulteerde in het aannemen van een motie-Romme, waarin de noodzaak van de IJ-tunnel werd uitgesproken; het Rijk zal aan het tot standkomen hiervan meewerken, nadat door rijks- en Amsterdamse deskundigen een voor beide partijen aanvaardbaar plan is opgesteld. Ondanks de moeilijkheden is men toch nog vrij optimistisch over de tunnelbouw. Aangezien echter gewacht moet worden op het einde der bestedingsbeperking, liggen intussen miljoenen, die reeds besteed zijn, renteloos of gaan geheel verloren.

Over het einde van deze periode is minister Hofstra op dit ogenblik erg pessimistisch. Hij schat het tekort op de herziene begroting een dikke 100 miljoen hoger dan oorspronkelijk het geval was en acht daarom belastingverhoging noodzakelijk.

J. Oomes

BELGIË

Wat we in ons vorig overzicht lieten doorschemeren, is gebeurd. Ingevolge de C.V.P.-eis inzake legerdienst onder een onhoudbare druk gezet, heeft de regering een halfslachtige oplossing gevonden en de dienstdtijd op 15 maanden gebracht. Dit werd mogelijk, aldus de minister, door overheveling van militairen uit het binnenland naar de eenheden in Duitsland en door verhoging van het aantal beroepsvrijwilligers met 3000. De oppositie heeft opnieuw de mogelijkheid en haar vaste wil tot invoering van de 12 maanden legerdienst beklemtuond.

Eveneens in ons vorig overzicht werd de verwachting uitgedrukt dat de liberalen zich slechts bij een grondig gewijzigde wet op het bediendenpensioen zouden neerleggen. Dit is niet gebeurd. Na wijziging door de Kamer werd de bewuste wet in de Senaat ook door de liberalen goedgekeurd. Senator Warnant zei onomwonden waarom: „De wet is en blijft slecht, maar wij wensen de regering Van Acker te steunen in het gerezen sociale conflict . . .”.